

Еремия.

Съвсѣмъ не. Азъ години гледахъ това, що се върши, години наблюдавахъ . . . (Нервно) Много пъти, като виждахъ ужаситѣ на загубитѣ отъ разбититѣ гемии — настрѣхваха ми космитѣ и идваше ми тогава да застана срѣщу тѣхъ и да ругая . . . (Възбудено). О не само да ругая, но да хвана бичъ и . . . но прѣдъ мене се изправяха близки хора и оставяхъ. Азъ мислѣхъ тогава—ще се наситятъ и ще спратъ, но — не би! Хаджиин, кметове . . . казахъ ли всички, отче Тодоре, подъ редъ веѣка сутринъ въ зори идваха край стария маякъ да гледатъ има ли плячка и съ остървеніе купуваха измокренитѣ храни . . . (Раздразнено). Ахъ, то бѣше алчностъ! И сега, когато моряцитѣ ми повѣриха своето дѣло, когато азъ имъ изложихъ тая система на неокачествими грабежи, когато моето отворено писмо е въ рѣцѣтѣ на мало и голѣмо! — О, никога, никога нѣма да се върна назадъ.

Тодоръ.

(Вздържано, полица, че почва да губи спокойствие). Както щещъ, азъ счетохъ само да те прѣдупрѣдя. Всички първенци сж противъ тебе и мислятъ да ти направятъ митингъ.

Еремия.

Защото тѣхнитѣ интереси сж най-засѣгнати. Да правятъ каквото знаятъ. Азъ готвя едно подробно изложение, отъ което никакви митинги не могатъ ви избави.

Тодоръ.

(Изгубилъ спокойствие) Но на ли знаещъ, че хората на тѣхъ върватъ,

Еремия.

Има и мене кой да върва.

Тодоръ.

Но тѣ сж малцинство.